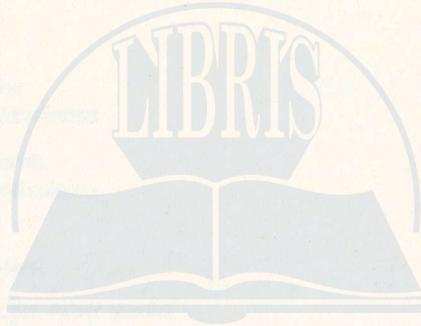

Liane Moriarty

Am uitat să fim fericiti

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

1

Plutea cu brațele desfăcute în apa ce-i lovea ușor corpul, respirând aerul verii cu aromă de sare și nucă-de-cocos. În gură simțea mulțumită gustul plăcut al micului dejun: costiță, cafea și, posibil, croasanti. A ridicat puțin bărbia și soarele dimineții a strălucit atât de tare pe suprafața apei, încât a trebuit să mijească ochii ca să-și vadă picioarele prin văpăile de lumină. Avea unghiile de la picioare vopsite în diferite culori: roșu, auriu, mov... Ciudat. Lacul de unghii nu fusese aplicat prea bine, ci în strat gros și neglijent. Lângă ea mai plutea cineva în apă. Cineva la care ținea foarte mult, care o făcea să râdă și care avea unghiile de la picioare lăcuite la fel. Cealaltă persoană a mișcat spre ea degetele cu unghii multicolore într-un gest de complicitate amicală, iar ea s-a simțit cuprinsă de o tihnită mulțumire. De departe se auzea vocea unui bărbat care striga „Marco?” și niște voci de copii care răspundeau în cor „Polo!” Bărbatul striga din nou: „Marco, Marco, Marco!” Si vocile îi răspundeau: „Polo, Polo, Polo!” Un copil râdea. Avea un râs lung și gâlgâit, ca un jet de baloane de săpun.

O voce îi spunea încet și insistent la ureche:
— Alice?

Ea și-a dat iar capul pe spate și a lăsat apa rece să-i acopere ușor fața.

Înaintea ochilor îi dansau mici puncte de lumină.

Era un vis sau o amintire?

— Nu știi! spunea o voce speriată. N-am văzut când s-a întâmplat!

Nu merită să te superi pentru atâtă lucru.

Visul sau amintirea s-a dizolvat, dispărând ca o reflexie pe apă, și prin minte au început să-i treacă frânturi de gânduri, de parcă se trezea dintr-un somn lung și adânc, într-o dimineață târzie de duminică.

Crema de brânză este considerată o brânză moale?

Nu este o brânză tare.

În niciun caz nu e...

...tare.

Prin urmare, logic, ai zice...

...ceva.

Ceva logic.

Lavanda este minunată.

Logic, minunată.

Trebuie să mai tăiem lavanda!

Sunt miros de lavandă.

Nu, nu miroase.

Ba da, miroase.

Atunci și-a dat seama că avea o durere la cap. O durere foarte tare într-o parte, de parcă cineva îi aplicase o lovitură zdravănă de ciocan.

Gândurile i s-au mai limpezit. De ce o durea capul? Nimici nu-i spusese că va avea dureri de cap. Era pregătită pentru o listă întreagă de simptome specifice: arsuri la stomac, gust de aluminiu în gură, amețeli, oboseală extremă..., dar nu și pentru această durere bubuitoare

într-o parte a capului. Ar fi trebuit menționată și aceasta deoarece era foarte puternică. Sigur, dacă o banală *durere de cap* i se părea insuportabilă...

Mirosul de lavandă venea și dispărerea ca o adiere.

S-a lăsat din nou să atipească.

Cel mai bine ar fi să adoarmă la loc și să revină la visul acela frumos, cu apa și unghiile multicolore.

Totuși, să-i fi spus cineva de durerile de cap și ea să fi uitat? Da, cu siguranță. Dumnezeule, durerile de cap! Niște dureri foarte mari, groaznice...

Trebuia să țină minte atâtea lucruri. Să nu mănânce brânză moale, somon afumat sau sushi, deoarece risca să contracteze boala aceea despre a cărei existență nu auzise până atunci. Listeria. O specie de bacterie foarte periculoasă pentru sănătate. De-asta nu aveai voie să mănânci resturi. O singură îmbucătură dintr-un copan de pui rămas din ziua anterioară putea să fie fatală pentru copil. Responsabilitățile dure ale maternității.

Deocamdată se va culca la loc. Era cel mai bine.

Listeria.

*Wisteria*¹.

Wisteria de pe gardul grădinii va arăta superb, căci să infliorească.

Listeria, wisteria.

Ha! Ce se potrivesc!

A zâmbit, dar o durea foarte rău capul. Încerca să suporte cu stoicism.

— Alice? Mă auzi?

Mirosul de lavandă se simțea din nou, mai tare. Dulceag și ușor grețos.

1 *Wisteria sinensis*, denumirea științifică pentru glicină. (N. red.)

Brânza moale este o brânză tartinabilă. Nici prea moale, nici prea tare, numai bună. Ca pătuțul unui urșuleț.

— I se mișcă pleoapele. Parcă visează.

N-avea niciun rost. Nu va mai putea să adoarmă la loc, deși se simțea atât de epuizată încât ar fi dormit o veșnicie. Oare toate femeile gravide trebuiau să suporte astfel de dureri de cap? Scopul era să le pregătească pentru durerile nașterii? Când se va trezi, să nu uite să caute chestia asta în carteau despre maternitate.

Uita mereu că durerea era atât de deranjantă. Nemiloasă. Îți ajungea până-n suflet. Nu-ți doreai altceva decât să înceteze numai decât. Injecțiile epidurale erau soluția. Faceți-mi o epidurală pentru durerea de cap, vă rog frumos. Multumesc...

— Alice, încearcă să deschizi ochii.

Oare crema de brânză putea fi considerată *brânză*? Nimici nu punea o lingură de brânză moale pe un platou de brânzeturi. Poate că, în contextul cremei de brânză, „brânză” nu însemna „brânză”. N-o să-l întrebă pe doctor, ca nu cumva să se facă de râs.

Nu reușea să găsească o poziție comodă. Salteaua i se părea tare precum cimentul. Dacă se răsucea puțin, putea să-l îngheionească pe Nick cu picioarele până când el se întorcea somnoros, o trăgea spre el și o cuprindea într-o îmbrățișare mare și călduroasă. Sticla ei umană, cu apă caldă...

Unde era Nick? Se trezise deja? Poate că îi pregătea o ceașcă de ceai.

— Alice, încearcă să nu te miști. Stai liniștită, scumpo, și încearcă să deschizi ochii.

Elisabeth ar ști ce-i cu crema de brânză. Ar pufni în stilul ei de soră mai mare și ar clarifica lucrurile. Mama

ei, în schimb, n-ar ști nimic. S-ar speria și ar spune: „Oh, Doamne, oh, nu! Sunt sigură că am mâncaț brânză moale când eram însărcinată cu voi, fetelor! Pe vremea aceea nu se știa de lucrurile astăzi.”

Ar vorbi întruna și s-ar îngrijora că Alice a încălcătat o regulă fără să-și dea seama. Mama ei credea în reguli. La fel și Alice. Frannie n-ar ști răspunsul, dar, orgolioasă, s-ar aşeza la noul ei calculator să se documenteze, la fel cum altădată consulta *Encyclopædia Britannica* pentru a le ajuta pe Alice și Elisabeth să-și pregătească proiectele pentru școală.

Capul chiar o dorea foarte tare.

Probabil că astăzi nu era decât o parte din cât te dorea când intrai în travaliu. Dar chiar o dorea foarte tare.

Oricum, din câte își amintea, nu mâncaște cremă de brânză.

— Alice? Alice!

Ei nici nu-i prea plăcea crema de brânză.

— A chemat cineva ambulanță?

Iar se simțea miroslul de lavandă.

Odată, când se pregăteau să coboare din mașină și își desfăceau centurile de siguranță, Nick i-a spus (în replică la ceva ce zisea ea din dorință de a-i smulge un compliment), cu mâna pe mânerul portierei: „Cum poți să spui una ca asta, nătăfleață mică? Știi bine că sunt îndrăgostit de tine până peste cap”.

Ea a deschis portiera și a simțit căldura soarelui pe picioare și mireasma lavandei pe care o plantase lângă ușa casei.

„Îndrăgostit de tine până peste cap.”

Fuse un moment de fericire cu miros de lavandă, după cumpărăturile de la supermarket.

— Vine. Am sunat la 000! E prima oară în viața mea când sun la urgențe! Eram atât de agitată, încât era să sun la 911, ca americanii. Chiar am apăsat pe tasta 9. Se vede treaba că mă uit prea mult la televizor.

— Sper că nu e ceva grav. Adică să mă dea în judecată, sau se poate s-o facă? Doar nu era atât de complicată coregrafia mea, nu?

— Eu cred că ultima piruetă a fost puțin cam mult, mai ales când ești deja amețită de la întoarcerea după pasul dublu.

— Este o grupă de avansați! Oamenii sunt nemulțumiți dacă o fac prea ușoară. Eu ofer *optiuni*. Adaptez programul la diferite niveluri. Dumnezeule, orice-aș face, mă aleg cu reclamații.

Era cumva o discuție radiofonică pe care o auzea? Nu-i plăcea deloc să asculte discuțiile radiofonice. Cei care sunau vorbeau întotdeauna pe un ton iritat și nazal. Erau în permanență scandalizați de ceva. Alice a spus odată că pe ea niciodată n-ar fi scandalizat-o nimic. Elisabeth replicase că asta i se părea deja scandalos.

Fără să deschidă ochii, Alice a întrebat cu voce tare:

— Nick, ai deschis tu radioul? Mă doare capul.

Voceea i-a sunat iritată, ceea ce ei nu-i stătea în fire, dar la urma urmei era o femeie *însărcinată*, o durea capul, și era frig și nu se simțea prea... bine.

Erau obișnuitele stări de rău matinale?

Dar oare era dimineață?

Oh, Alice!

— Alice, mă auzi? Mă auzi, Alice?

Sultana, mă auzi? Mă auzi, Sultana?

În fiecare seară, înainte de culcare, Nick vorbea cu copilul printr-un tub gol de hârtie igienică lipit de

abdomenul lui Alice. Auzise chestia asta la o emisiune radio. Zicea că, în felul acesta, copilul va învăța să recunoască vocea tatălui. La fel și pe a mamei.

„Alo!” zicea el. „Sultana, mă auzi? Îți vorbește tatăl tău.”

Citiseră că, în această fază, embrionul era de mărimea unei stafide¹. De aceea îi ziceau aşa. Numai în particular, desigur. Erau niște viitori părinți sobri care nu și permiteau astfel de sentimentalisme în public.

Sultana zicea că se simte perfect, mulțumesc, tati, uneori se cam plăcusea, dar făcea bine. Se pare că voia că mami să nu mai măñânce atâtea verdețuri și să treacă pe pizza. „Ajunge cu mâncarea pentru iepuri!” protesta ea.

Cu siguranță, Sultana era băiat. Părea să aibă o personalitate masculină. Amândoi erau de acord că era un mic năzdrăvan.

Alice stătea întinsă pe spate și-i contempla creștetul lui Nick. Avea câteva șuvițe de păr argintiu, dar cum ea nu știa dacă el le văzuse, nu i-a spus de ele. Nick avea treizeci și doi de ani. Văzându-i șuvițele argintii, lui Alice i s-au umezit ochii. Of, hormonii de sarcină o luaseră razna...

Alice nu-i vorbea niciodată copilului cu voce tare. Îi vorbea în gând, cu sfială, când era în cada de baie cu apă nu prea fierbinți... câte reguli! *Hei, bebe!* îi zicea ea în gând, apoi se lăsa atât de copleșită de această minune, încât lovea apa cu palmele ca un copil care de-abia așteaptă Crăciunul. În curând împlinea treizeci de ani, avea o ipotecă imensă, un soț și un copil pe drum, dar nu se simțea altfel decât atunci când avea cincisprezece ani.

¹ În engleză, sultana — stafidă. (N.t.)